

De
LAATSTEN

ISABELLE QUINN

De
LAATSTEN

*Voor Johan, Léna en Elora
... en voor Harry.*

Isabelle Quinn
De laatsten
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: bovennatuurlijk mysterie, verdwijning, spanning, familie
NUR 285
ISBN 978 90 448 2330 1
D/2015/4124/059
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

WINTER 1869

Het huis was afgebrand. Onder het heldere maanlicht stegen hier en daar pluimpjes rook tussen de muren omhoog. Van het dak was zo goed als niets over, zodat het bos daarachter ineens nog dichterbij leek.

Op het pad nam Lammert Beckers een trek van zijn sigaret en keek om zich heen. Vlakbij riep een uil. Er was hier niemand.

Een verkoolde dakbalk brak af en stortte neer. Deze brand was geen ongeluk, daar had hij zijn hoofd om durven verwedden. Eigenlijk was hij niet eens verbaasd. Hoe vaak had hij er de laatste tijd niet aan gedacht, als hij langs het afgelegen huisje liep, dat zo iets vroeg of laat zou gebeuren? Dat op een dag iemand hier zou komen en doen wat anderen in het dorp niet durfden: het Agatha Hendricx-probleem oplossen.

Zelf begreep hij niet hoe mensen zo bang voor haar konden zijn. Ging een vrouw alleen in een huis vlak bij het bos wonen en gelijk riep iedereen 'heks!' Allemaal idioten met een te wilde fantasie! Hij moest wel toegeven dat het een beetje verwarrend was hoeveel ellende het dorp meegemaakt had sinds Agatha Hendricx in het Heidehof was komen wonen. Maar om haar dan de schuld te geven voor de doden, zieken, miskramen en ongelukken ... Het hele dorp leek wel gek geworden.

Hij spuugde een sprietje tabak uit. Die zwarte magie flauwekul zou in ieder geval nu snel afgelopen zijn. Als Agatha Hendricx nog leefde, had ze inmiddels begrepen dat ze beter uit de buurt kon blijven. Binnenkort zou niemand meer over haar zeuren.

Het bos baadde in het maanlicht. Een prachtige nacht om te stropen. Te mooi om hem door de boswachter te laten verpesten. Lammert was op zijn hoede.

Bij een eeuwenoude eik verliet hij het slingerpad en baande zich een weg door het kreupelhout. Na een diepe kuil sloeg hij linksaf en liep verder in de richting van de open plek. Geen honderd meter voor hem stond de boom waar hij een paar hazenstrikken tussen uitstekende wortels had verstopt. Hij was er bijna toen, rechts van hem, iets wits op de donkere grond zijn blik ving.

Twee blote benen staken uit het struikgewas.

Hij verloor zijn balans, greep op het nippertje een lage tak en bleef even versteld staan. ‘Hé!’ riep hij zacht.

Wat aarzelend liep hij naar de benen toe en hurkte. In de struiken zat een vrouw. Haar hoofd hing opzij, met haar haar over haar gezicht, maar hij hoefde ze niet opzij te schuiven om te raden wie hij voor zich had. Dit kon alleen Agatha Hendricx zijn.

Haar jas stond open. Op haar witte nachtjapon glansde ter hoogte van haar buik een grote, donkere vlek. Bloed, ongetwijfeld. Had een mes dit gedaan? Een kogel? Wat dan ook, als het bij het Heidehof was gebeurd, was ze er verrekt ver mee gekomen. Ze probeerde natuurlijk aan iemand te ontsnappen. Waarom zou ze zich anders hier verborgen hebben?

Haast onmerkbaar bewoog de wijsvinger van haar hand op haar schoot. Toch niet dood dus, dacht Lammert, maar het zou niet lang meer duren.

Hier had hij niets mee te maken en zo wilde hij het graag houden. Hij stond op.

Pas op dat moment viel het hem op dat ze een tas bij zich had.

Iets waar ze straks niets meer aan zou hebben. Als er geld in zat, zou het de magere haasjes die hij de laatste tijd had gevangen mooi compenseren. Wie zou er nou achter komen als hij hem meenam?

Hurkend sjarde Lammert de tas uit de struiken en hij deed hem open. ‘Waar heb je dit vandaan?’ fluisterde hij.

Boven op een stapeltje kleren lag een vreemd voorwerp. Het was zwart, niet groter dan een halve appel en het had de vorm van een iets afgeplatte piramide. Maar het meest bijzonder was dat het gloeide, alsof er een vuurvliegje in gevangen zat.

Lammert kon de verleiding niet weerstaan en stak zijn hand in de tas.

Eerst voelde hij alleen hoe koud en glad het ding was, als een steen uit de rivier. Toen werd hem ineens de adem afgesneden: krachtig en snel als bliksemschichten schoten allerlei beelden door zijn hoofd. Onvoorstelbare, onmogelijke dingen.

Buiten adem en verward, liet hij de steen los.

Dit veranderde alles.

Toen hij weer opkeek, staarden twee wijd open ogen hem vanuit de struiken aan. Agatha Hendricx schreeuwde. Haar handen schoten uit en gristen de tas weg. ‘Van mij!’

Lammert viel achterover en iedere spier van zijn lichaam liet het afweten. Tussen zijn benen liep een vochtige warmte de aarde in. Hij kon niet vluchten, niet opstaan of zelfs zijn ogen van haar afwenden.

‘Van mij!’ herhaalde ze, deze keer zwakjes.

Ze hield de tas strak tegen haar borst gedrukt en mompelde nog iets. Haar mond bleef halfopen staan. In de stilte hoorde Lammert haar ademhaling steeds trager worden, zwakker.

Ze stierf met haar ogen in de zijne, en haar handen om de tas geklemd.

Wolken dreven voor de maan en haar gezicht vervaagde in het donker. Toen pas drong het tot Lammert door dat het wonderlijke ding in de tas helemaal van hem was. Hij begon zachtjes te lachen.

Thuis holde hij, met zijn klompen nog aan, direct naar de slaapkamer en schudde zijn vrouw wakker. 'Martha, sta op! Dit moet je zien.' Hij legde de steen op het bed en vertelde haar wat er gebeurd was.

Haar reactie was heftiger dan hij verwacht had.

'Geen sprake van!' schreeuwde ze. 'Dit wil ik niet in mijn huis hebben!'

'Maar heb je dan niet geluisterd naar wat ik net zei? Begrijp je niet wat dit voor ons kan doen?'

Ze schudde fel haar hoofd. 'Het kan me niets schelen wat het kan. Het is zwarte magie, hekserij! Het moet weg. In het bos begraven en vergeten!'

Hij lachte kort. 'Dat kun je mooi op je buik schrijven!'

Hijgend balde ze haar vuisten. Die blik in haar ogen had hij nog nooit eerder gezien. Voordat hij kon reageren, griste ze de piramide van het bed en smet hem tegen de muur. Hij spatte uit elkaar.

'Nee!' schreeuwde Lammert. Hij greep haar bij haar bovenarmen. 'Wat heb je gedaan, domme koe?'

Martha keek hem niet eens aan, op de grond gebeurde er iets. Ze slaakte een verstikte kreet.

Over de houten planken trilden de stukjes steen. Ze veranderden van vorm. En het ergste was het fragment met de witte kern: het gróéide zelfs.

Toen het even later allemaal ophield lagen er acht perfecte kopieën van de piramide, in verschillende maten. In het midden daarvan stond de oorspronkelijke steen volledig hersteld te glanzen.

'Moeder, wat is het?' zei een kleinemeisjesstem. Bij de deur stond hun oudste dochter met haar lappenpop tegen zich aan.

'Ga terug naar bed, Cornelia,' zei Martha trillend. 'Nu!'

HOOFDSTUK I

De sneeuw viel met bakken uit de lucht. De hele dag al.

Bij de fietsenstalling was het een totale chaos. Onder de laag sneeuw leken alle fietsen op elkaar. We zochten ons een ongeluk.

Bij de hekken, daarna, was het niet veel beter. Dan mocht je aansluiten achter de kudde die zich door de uitgang perste, met de fiets aan de hand. Het leek wel alsof de hele school tegelijkertijd uit was, zo'n bende was het.

Op het fietspad sprongen Thijs en ik als enigen op onze fiets. Ernaast lopen was voor aanstellers.

In de volgende vijf minuten ging Thijs bijna twee keer onderuit en ik ontsnapte maar net aan een botsing met een golden retriever. Een prachtig herstel, vond Thijs. Ik was er zelf een stuk minder lyrisch over. Zodra we de wijk uit waren, en we iedereen die ons kende achter hadden gelaten, stapten we af en gingen lopend verder.

Het was niet te geloven hoe hard het sneeuwde.

'Sam, wat doen we als een yeti ons aanvalt?' gaapte Thijs ergens halverwege.

'Je hebt een groene band in taekwondo, toch?'

Tegen de tijd dat we mijn straat bereikt hadden, zaten mijn handen zowat aan het stuur vastgevroren. Thijs riep 'doei!' en nog iets dat ik door de wind niet verstond, en ploeterde alleen verder. Ik kon nog maar aan één ding denken: warme chocomelk.

Thuis trok ik mijn jas uit, schopte mijn schoenen van mijn voeten en holde naar de keuken.

Op de koelkast hing een post-it van mam. *Sokken!* En nog precies zo een op de oven. Ons grapje. Mam bleef me eraan herinneren dat ik nieuwe moest kopen en ik bleef vergeten het te doen. De sokken die ik nu droeg, hadden vandaag ook het loodje gelegd. Mijn linker grote teen piepte door een joekel van een gat naar buiten.

Morgen. Beloofd!!! schreef ik op het briefje van de oven. Dat zei ik al twee weken.

Ik was net bezig mijn chocomelk in de magnetron te stoppen toen mijn telefoon pingde.

Een bericht van mam. *Sorry Sam, het wordt weer laat. Eet maar zonder mij.*

Zal ik je straks met de slee komen halen? typte ik terug.

Ik haalde de beker uit de magnetron, spoot er een berg slagroom op en nog eentje direct in mijn mond.

Mams antwoord kwam samen met een smiley binnen. *Hoeft niet. Ik heb mijn moonboots bij me.*

Ik zag haar al voor me: in haar nette grijze pak met die lompe, knalrode dingen aan haar voeten. Ik typte *Klasse!* en een paar x'jes.

Ze antwoordde met sokken!

Ik proestte slagroom uit op het scherm.

Toen bedacht ik me dat het voor haar weer een snelle hap achter haar bureau zou worden. Iemand moest meneer De Vries echt een keer uitleggen dat werknemers recht hadden op een privéleven. Wanneer had mam voor het laatst met een vriendin afgesproken? Twee, drie maanden geleden?

Ik keek naar de reisbrochures op de vensterbank. Ja hoor, die lagen nog precies zoals mam ze vorige week had neergelegd. In dit

tempo zouden we de meivakantie hier op de bank doorbrengen.

Ik startte de computer op, zette ondertussen de radio aan en tikte een zoekopdracht in: *Canarische Eilanden*.

Nadat ik drie leuke hotels op Tenerife gespot had, was ik gaan lezen. Ik moest maandag een leesverslag over *De aanslag* inleveren en ik had nog niet eens de helft van het boek gelezen.

Pas toen mijn maag begon te knorren, kreeg ik door hoe laat het geworden was. Ik checkte onze voorraad 'noodmaaltijden' in de diepvries. Pasta bolognaise ... Een andere keer. Nasi met saté ... Deze week al gegeten ... Visschotel ... Dat dacht ik niet. Nee, vanavond had ik eigenlijk zin in pizza.

Daar moest ik wel voor naar buiten. Maar ja, ik had vanmiddag zowat de Zuidpool zonder sleehonden doorkruist om thuis te komen, de honderd meter naar de pizza-afhaaltent zou ik wel overleven. Het was al kwart voor negen, nog maar een kwartiertje voordat hij dichtging. Het moest lukken. Ik checkte of de stempelkaart in mijn portemonnee zat – nog twee pizza's en de volgende zou gratis zijn – en ging mijn schoenen en jas aantrekken.

Het sneeuwde nog steeds, en niet een beetje ook.

Ik liep met mijn handen in mijn zakken en mijn gezicht naar beneden. Onderweg kwam ik maar twee mensen tegen. Vier voeten die haastig de andere kant op gingen. Erg weinig voor een koopavond, maar wel logisch. Dat ik gek genoeg was om buiten te gaan wandelen!

De stoeprand raadde ik meer dan dat ik hem werkelijk zag. In een slakkentempo reed een auto voorbij, de sneeuwvlokken

dwarrelend in zijn koplampen. Ik keek naar rechts, naar links. Het licht van de lantaarnpalen op de sneeuw kleurde de straat oranje. Vlakbij stampte een man zijn schoenen af tegen een trap voordat hij zijn huis in liep. Aan de overkant kwam een vrouw met haar bestelling de pizzatent uit. Ik was dus nog niet te laat.

De deur rinkelde en ik stapte in de geur van versgebakken deeg, kaas en kruiden. Er was niemand. Ik veegde mijn voeten aan de mat af en liep verder.

Achterin zwaaide de deur open en mevrouw Linde kwam de keuken uit met een tray colablikjes tegen haar heup geklemd. Deze keer was haar haar kraaienzwart. Ik geloof dat ik die vrouw al met alle mogelijke haarkleuren had gezien. De onmogelijke ook trouwens. Het kapsel zelf bleef wel altijd hetzelfde: een hoge, wilde bos. Neo-prehistorisch of zo.

'Hé, Sam, lieverd!' riep ze.

Maar ze was wel aardig.

Ze zette de cola in de koelkast en leunde met haar ellebogen op de toonbank. 'Je bent net op tijd. Ik stond op het punt de oven uit te zetten. Wat wordt het vanavond?'

Onder de plafondlampen glom haar make-up als een carnavalsmasker. Een gezicht net als haar pizza's: altijd rijk belegd. Dat haar rimpels met die troep extra opvielen, had ze waarschijnlijk niet door.

'Een pittige pepperoni, graag,' zei ik.

'Eentje maar? Ach, arm joch! Moet je moeder weer laat werken?'

'Yep, het is niet anders.'

Snel wees ik dat ik bij een tafel ging zitten. Ik had totaal geen

zin in de eeuwige onzin over hoe een jongen van mijn leeftijd niet zo vaak in zijn uppie hoorde te zijn. Alsof je op je vijftiende niet alleen gelaten kon worden zonder jezelf meteen in levensgevaar te brengen. En wat dachten mensen dan? Dat mam voor de lol overwerkte?

‘Eén pepperoni dus. Hij is zo klaar,’ riep mevrouw Linde en ze verdween in de keuken.

Ik trok een stoel naar achteren en ging zitten. Door de menu- en aanbiedingsborden op het raam, zag ik op straat een gestalte voorbijlopen. Ik ritste mijn jas open en haalde mijn telefoon uit mijn binnenzak.

Op de site van de bios zag ik dat de film die Thijs en ik wilden zien morgen om vier uur draaide. Ik sms'te hem de vraag of hij, met dit weer, er nog zin in had.

Daarna scrolde mijn vinger als vanzelf naar Lenora's telefoonnummer. Al honderd keer had ik er bijna op geklikt. Hoelang had ik nog nodig om haar uit te vragen? Ik zag ons allebei al in het bejaardentehuis. ‘Hallo Lenora, wil je met me zoenen? Ik heb een nieuw kunstgebit.’

Ik schoof mijn mobieltje terug in mijn binnenzak. Schijterd!

Ineens flitste er iets. Drie keer achter elkaar.

Ik keek naar de lampen boven mijn hoofd. Alles leek normaal.

Maar niet voor lang. Er was iets met de lucht. Eerst dacht ik dat mijn pizza aan het verbranden was en dat de rook zich buiten de keuken verspreidde. Alleen was die rook geurloos, en wit. Net als mist. En hij werd heel snel dikker.

Binnen een paar seconden zag ik helemaal niks meer. Ik probeerde op te staan, maar een golf van misselijkheid nagelde me

vast aan mijn stoel. Mijn hart klopte zo hard dat het pijn deed, mijn oren suisden. Ik zat in een draaikolk.

Achter mij hoorde ik heel vaag mevrouw Linde roepen. Het lukte me niet om iets terug te zeggen. Ik kreeg geen lucht. Ik greep de tafel en hees mezelf omhoog. Mijn armen uitgestoken, deed ik een paar stappen in de richting van de keuken en stootte een stoel omver.

Mevrouw Linde riep niet meer. Ik wilde gaan kijken of ze flauwgevallen was, haar misschien helpen, maar steeds grotere zwarte vlekken dreven voor mijn ogen. Ik moest frisse lucht hebben. Snel.

Ik botste tegen een muur, toen tegen een ruit. Wankelend zocht ik naar de metalen beugel van de voordeur. Dat rotting moest toch ergens in de buurt zijn!

En eindelijk vond ik de uitgang.

Ik viel op mijn knieën op de stoep. Ik kon het niet geloven: ook hier was alles wit!

Ik hapte naar adem, kokhalsde. En ineens voelde ik niks meer. Ik wist niks meer.

Ik stond op, en begon te lopen.

Wit, overal.

Sneeuwvlokken op mijn gezicht. Stilte.

Daar, ver weg, fel licht ...

Pijn in mijn ogen. Pijn aan mijn handen. Overal pijn ...

Koud.

Geknerp onder mijn voeten. Steeds zachter.

De pijn zakt weg.

Alles vervaagt.

HOOFDSTUK 2

Langzaam kwamen de kleuren terug.

Het begon met een soort donkergrijs licht. Of was het soms iets grijs, in het licht? Het lukte me maar niet om mijn ogen scherp te stellen. Onder mijn handen voelde ik een ruw oppervlak. Bakstenen. Oké, dit was een muur dus.

Met mijn natte, ijskoude vingers wreef ik in mijn ogen totdat mijn zicht eindelijk opklaarde. Ik stond alleen in een steeg, onder een metalen trap. Hoog boven mijn hoofd wierp een grote lamp een bleek licht op de sneeuw en de vieze muren om me heen.

Ik had geen idee waar ik was.

Over mijn rug rolde een rilling zo krachtig dat het voelde alsof hij me in tweeën zou breken. Mijn botten waren van ijs, mijn vlees zat eraan vastgevroren. Hoelang stond ik al buiten?

Allerlei beelden waar ik geen touw aan vast kon knopen kwamen ineens in me op. Een gat in een sok, een golden retriever, een vrouw met colablikjes, lichtflitsen ...

Tussen die hele bende waren maar twee dingen helder. Het eerste was de mist. Hij was overal geweest. En hij was nu weer verdwenen. Het tweede was mijn naam. Ik heette Sam.

Meer had ik niet.

Ergens wist ik wel dat dit niet goed was, toch voelde ik het niet echt. Ik was rustig, slaperig, als verdoofd.

De lamp boven me knipperde. Ik stapte van onder de trap vandaan. Rechts in de verte, voorbij de steeg, zag ik een winkel. Ik meende 'Claudia B.' in verlichte blauwe letters boven de deur te

lezen. Die naam zei me niets, maar ik bedacht me dat ik misschien iets zou herkennen als ik daar stond. Ik kon sowieso moeilijk hier blijven.

Ik bereik het einde van de steeg. Een windvlaag blaast mijn haar opzij. Ik scherm mijn ogen af tegen de sneeuwvlokken en kijk.

De winkels werpen grote lichtvlakken op het besneeuwde plein. De vlaggetjes van de loempiakraam wapperen in de wind. Op een bord, voor de ingang van een café, staat de chocomelk met appelstrudel in de aanbieding. Even stel ik me voor hoe twee vrouwen hun handschoenen aantrekkend naar buiten lopen, hun wangen rood van de warmte binnen.

Maar er komt niemand naar buiten.

Een lege plastic tas waait over de sneeuw, het café voorbij, en blijft in een fietsenrek hangen. De zijdeur van de loempiakraam klappert. Bij het stoplicht staat een auto stationair te draaien. Groen, oranje, rood, groen, oranje ... De motor ronkt zacht.

Mijn luchtpijp wordt dichtgeknepen, ik begin te hijgen. Het plein danst voor mijn ogen. Er is een logische verklaring voor wat ik zie. Vast wel. Maar ik vind er geen. Dit is onmogelijk.

Onvast loop ik naar de draaiende auto. Ik hoor het tikken van de knipperlichten en muziek. *It's too late to apologize ... too late ...* Met een metaalachtige smaak in mijn mond trek ik de deur open. De bestuurdersstoel is leeg. Ernaast ligt een bruine handtas en, op de vloer, een opengedraaide lippenstift.

Ik wankel, klamp me vast aan het dak. Wat is er gebeurd? Mijn hoofd staat op ontploffen. Ik leun voorover tegen de auto, adem diep in en uit, vechtend om de duizeligheid terug te dringen.

Dan begin ik te zoeken. Ik loop winkel in, winkel uit, tuur door ramen, roep totdat mijn keel rauw wordt. Maar het heeft geen zin. Er is niemand meer.

Ik ben helemaal alleen.

HOOFDSTUK 3

Ergens tijdens mijn lange zoektocht door de straten, dacht ik even dat ik het snapte. Zo veel mensen konden niet zomaar in één klap verdwijnen. Dit was niet echt. Ik had natuurlijk gewoon een nachtmerrie.

Ik heb er ongeveer dertig seconden in geloofd. Langer kon ik mezelf niet voor de gek houden. Niet met een gezicht dat van de kou brandde en vingers zo bevroren dat ik het bij iedere beweging bijna uitschreeuwde. Ik was honderd procent wakker.

Maar waar was iedereen dan?

Mijn hersens leken in kauwgom veranderd, nadenken ging voor geen meter. Alles wat ik wist, was dat de mist dit gedaan had. Hij had al die mensen weggenomen. Vreemden, maar ook mensen die ik kende. En me totaal niet kon herinneren.

Ik had in mijn hoofd een op hol geslagen carrousel met tientallen vrouwen, mannen en kinderen aan boord. Gezichten die voorbijflitsten voordat ik ze kon herkennen. Het was om gek van te worden.

Ik was bekaf, rilde onafgebroken en mijn kaken deden pijn van het klappertanden. Ik moest snel ergens naar binnen. Ik liep terug naar het plein.

Op het moment dat ik het bereikte, gebeurde er iets. Ik wist het zeker: ik was hier al eerder geweest. Ik zag het allemaal nog voor me: de bladeren aan de bomen, zonnestralen door de takken, een drukke marktplaats. En tussen al die mensen, een vrouw met lichtblond haar en een stralende glimlach onder een blauw

hoedje. ‘Mafkees!’ Dat had ik tegen haar gezegd, en ze was in de lach geschoten.

Mam! Yes! Ik wist weer wie mijn moeder was!

Eén kleine herinnering in een groot zwart waardeloos niets. Dat was natuurlijk hartstikke belabberd, maar er was tenminste hoop, en dat had ik zo nodig.

Haar gezicht vervaagde, de zon en de markt verdwenen. De sneeuw en de stilte grepen me bij de keel. Zou mam ook weg zijn?

Nee, schei uit!

Ik was er nog. Waarom zou ik de enige zijn die de grote verdwijntruc overleefd had? Misschien liep mam nu naar mij te zoeken. Of ze wachtte thuis totdat ik terugkwam. Maar waar, in vredesnaam, was dat ‘thuis’?

In mijn linker zak voelde ik een bos sleutels. Ik had alleen geen idee welke deuren ze openden, laat staan waar ik die kon vinden. Op dat moment merkte ik dat ik iets anders bij me had: een telefoon. Ik kon mam proberen te bellen!

Met stijve, pijnlijke handen haalde ik moeizaam het mobieltje uit mijn binnenzak en hield het in het licht van een lantaarnpaal. Geen netwerk. Het scheelde niet veel of ik smeed het ding tegen een boom. Wat had de mist nog meer laten verdwijnen? Ik kon wel janken. Toen dacht ik aan de vaste lijnen. Die zouden het nog kunnen doen. De ‘Claudia B.’ aan de overkant had er vast een.

Het temperatuurverschil met buiten overviel me zo dat ik even geen stap meer verder kon. Ik sloot mijn ogen. Zachte pianomuziek wiegde me. Ik had ter plekke in slaap kunnen vallen. Paradijs. Voor een minuutje maar.

Een ander nummer begon. Eerder vanavond had een man of een vrouw de muziek aangezet. Iemand die niet kon weten dat hij, of zij, er straks niet meer zou zijn om haar uit te zetten. Ik wilde zo graag niet meer aan dit soort dingen denken.

Ik liep naar de kassa. De muziek had me net op een idee gebracht: de radio. Zouden er nog dj’s en nieuwslezers zijn?

Onder de toonbank stond een kleine hifi-set. Ik hurkte en staarde er even naar. Een minuutje om mezelf op slecht nieuws voor te bereiden. Toen drukte ik op de knop van de radio en zocht naar een zender. Geen muziek, geen stem. Ik was er toch niet klaar voor.

Ik gaf mezelf de tijd niet om in te storten. Meteen haalde ik de telefoon, achter de kassa, uit zijn basis. Geen aanstellerij meer. Ik zette het toestel tegen mijn oor. Stilte, een zee ervan. Ik verdronk er zowat in.

Ik schreeuwde het uit. De telefoon knalde in stukjes tegen de muur en regende over een tafel vol truien en over de grond. Kleuren, tassen, hangers vlogen door de lucht.

Ik had net een paspop in de etalage omver geschopt toen ik van een beweging buiten schrok. Ik stapte over een plastic arm heen en tuurde met mijn handen tegen het winkelraam naar het plein.

Daar, bij een afvalcontainer, stond er iets: een grote donkere bult in de sneeuw. Eventjes dacht ik dat het een vuilniszak was die zachtjes schommelde in de wind. Maar ineens ontvouwde het ding zich. Een man!

Ik schoot zo snel weg dat ik op de natte tegels uitgleden en op de grond smakte. Ik voelde het nauwelijks. Ik was niet alleen! Ik